

zákonná domněnka manželského původu, kdežto žalobkyně narodila se již před sňatkem a nabyla práv manželského dítěte teprve legitimací, která dle tvrzení žalobkyně provedena byla v matrice narozených teprve mnoho let po sňatku na základě prohlášení žalovaných před farním úřadem v T. ze dne 13. července 1911, že Jan A. jest nemanželským otcem dítěte. Ale předpisy vydané pro děti zrozené v manželství, pokud týkají se otázky, v jaké formě jest provéstí nárok na oduznání manželského původu, platí zajisté i pro děti legitimované napotomním sňatkem, neboť i spor o oduznání manželského původu dítěte, napotomním sňatkem legitimovaného, jest právě tak ve službách veřejného zájmu jako takový spor u ostatních manželských dětí. Legitimací vstoupilo dítě do rodiny otcovy a jest ostatním manželským dětem na roveň postaveno. Nejen rodiče, nýbrž i příbuzenstvo jeho a též stát a společnost mají zájem na tom, by právní a mravní poměry takto založené nebyly vydány otřesům a nejistotě, kteráž by zajisté nastala tím, kdyby pro rozhodnutí stavu rodinného měly býti závažny pouze procesní úkony rodičů, dítětem na oduznání manželského původu žalovaných a kdyby o tak důležitém stavu, který řešen býti má s absolutní působností, měla rozhodovati submise rodičů, projevená třeba ve formě zúmyslného zmeškání roku, při němž mělo býti jednáno o žalobě; případ takový stal se právě v tomto sporu. Z uvedeného jest patrné, že spor o oduznání manželského původu a o bezúčinnost legitimace nelze provéstí v té formě, v jaké se má státi v tomto sporu, t. j. ve formě žaloby dítěte proti rodičům, nýbrž že spor proveden býti může jen proti obhájci původu manželského. V důsledku toho jsou rozsudky nižších stolic a řízení jim předcházející zmatečny dle §u 7 a 477 čís. 5 c. ř. s., i bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 6167.

Byla-li povolena zajišťovací exekuce vnuceným zřízením zástavního práva knihovním jeho záznamem, jest vymáhající věřitel, jakmile nastala vykonatelnost zajištěné pohledávky, oprávněn žádati o vnucenou dražbu zatížené nemovitosti proti každému jejímu vlastníku, který ji nabyt po tom, co žádost o povolení záznamu došla ku knihovnímu soudu, bez rozdílu, proti komu zní exekuční titul.

(Rozh. ze dne 7. července 1926, R I 520/26.)

Soud první stolice povolil k návrhu banky P. exekuci vnucenou dražbou poloviny domu, patřící Václavu O-ovi. Rekursní soud zamítl návrh na vnucenou dražbu. Důvody: Dle výtahu z pozemkové knihy k exekučnímu návrhu připojeného, bylo na dříve Josefu O-ovi patřící, nyní Václavu O-ovi připsanou polovici domu číslo pop. 511 záznamem náležejícím právo zástavní k zajištění pohledávky banky P. Aby mohla býti povolena exekuce dražbou polovice domu Václava O-a, který není osobním dlužníkem, musil by záznam zástavního práva povoleného k zajištění vymáhané pohledávky na podílu nemovitosti tehdy Josefu O-ovi patřivší býti spraven. Spravení to nemůže se však státi

poznámkou vykonatelnosti, jak navrhuje vymáhající strana, poněvadž poznámka ta předpokládá dle § 89 ex. ř., že pro pohledávku v l o ž e n o jest již právo zástavní na základě zřízení, jež se stalo dříve, než nastala vykonatelnost, a ježto vymáhaná pohledávka musí býti vykonatelnou proti vlastníku nemovitosti do dražby dané, tedy v tomto případě proti Václavu O-ovi, měl býti exekuční návrh zamítnut.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení nepřihlíží s dostatek ke skutečnosti, že na nemovitostech, o něž jde, nebyl pro vymáhané pohledávky povolen prostě záznam práva zástavního, nýbrž že na ně byla usnesením ze dne 20. ledna 1924 povolena zajišťovací exekuce vnuceným zřízením práva zástavního knihovním záznamem práva zástavního. Exekuce k zajištění poskytuje vymáhajícímu věřiteli nejen zástavní právo v pořadí jejího provedení — ovšem i tu jen za předpokladu (rozvazující podmínky), že vykonatelnost zajištěné pohledávky nastane v době, pro kterou zajištění bylo povoleno, — nýbrž, jakmile se exekuční titul stal vykonatelným, se mění sama sebou v exekuci uhrazovací. Vymáhajícímu věřiteli je pak volno, by podle exekučního titulu, nyní již vykonatelného, zažádal o pokračování v exekuci. Bylo-li k zajištění jeho pohledávky zaznamenáno právo zástavní na nemovitostech, může se nyní po pravoplatnosti rozhodnutí, podle něhož byla povolena exekuce zajišťovací, ovšem obmeziti na žádost o poznámku přeměny záznamu ve vklad práva zástavního (§ 40 lit. b), § 46 kn. zák.), by takto došel vnuceného vkladu zástavního práva, ale může i právě tak, jako kdyby pro jeho pohledávku byla bývala hned původně povolena exekuce vnuceným zřízením práva zástavního jeho vkladem (§ 88 ex. ř.), žádati o povolení vnucené dražby zatížené nemovitosti proti každému jejímu vlastníku, který jí nabyt po tom, co žádost o povolení záznamu došla ke knihovnímu soudu, bez rozdílu, proti komu exekuční titul zní. Nový vlastník nemovitosti není tím ve svých nabytých právech nijak dotčen, neboť, nabýváje nemovitosti, na níž zaznamenáno zástavní právo exekucí k zajištění pohledávky, musil si uvědomiti, že se tato pohledávka stane vykonatelnou se všemi účinky vykonatelnosti ode dne záznamu pravoplatnosti rozhodnutí, podle něhož byla zajištěna. Toť názor, jenž je uznáván správným jak v nauce tak i v soudnictví. (Srov. Neumann komentář k ex. ř. II. vyd. z r. 1910 na str. 317 a 1043 a rozhodnutí nejvyššího soudu ve Vídni, ze dne 15. ledna 1903 č. 312 v »Právniku« z r. 1903 str. 355 a téhož soudu — ovšem z doby před platností nynějšího ex. ř. — č. 5977 ve sbírce Glaser-Unger). K názoru tomu přidává se i tento Nejvyšší soud. Z rozhodnutí č. 3136 sb. Glaser-Unger, jehož se povinný dovolává, nelze pro jeho názor těžiti, protože rozhodnutí to se netýká záznamu práva zástavního, jenž byl povolen jako exekuce k zajištění. Stejně nemůže povinný pro otázku zde projednávanou pro sebe nic vyvozovati ze zdejšího rozhodnutí ze dne 12. listopadu 1925 R I 918/25, jež spočívá na jiném skutkovém základě, ježto tam šlo o povolení exekuce na nemovitosti proti osobě, jež již nebyla jejich knihovním vlastníkem.